కథా కౌముది

హితుడా?వ్యామోహితుడా? మోచర్ల అనంతపద్మనాభరావు

కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీ(2017)లో బహుమతి పొందిన కథ

"ఒరేయ్..." స్నేహపూర్వకమైన ఆప్యాయితతో పిలిచిన ఆ కంఠస్వరం నాకు బాగా అలవాటైనది. ఎన్నో ఏళ్ల తర్వాత వినబడిన ఆ గొంతు నన్నొకింత విస్మయానికి గురిచేసింది. విద్యార్థిగా ఉన్నపుడు నాటకరంగాన్ని ఒక ఊపు ఊపిన ఆ కంఠం తాలూకా వ్యక్తికోసం చూసాను. రామ్మూర్తి కొడుకు పెళ్ళికి అతిథులను రిసీవ్ చేసుకునే డ్యూటీ నాకప్పగించాడు. స్నేహితులతో, చుట్టాలతో ఫంక్షన్ హాలు చాలా సందడిగా ఉంది.

నేను వెదుకుతున్న వ్యక్తి నా ఎదురుగా....వాడే వర్మ.!! గతం సినిమా రీలులా గిర్రున వెనక్కి తిరిగింది.....

"లతా! నిన్ను చూస్తూంటే నాకు జాలేస్తోంది, నీ అందాన్ని చూస్తూంటే ఆకలేస్తోంది. శృంగారభరితమైన నీ శరీరంలోని అణువణువును స్పృశిస్తూ వర్ణించాలనుంది, ఆనందంగా అనుభవించాలనుంది. నిను వర్ణించడానికి నేనో షేక్స్పియర్నో, షెల్లీనో అవ్వాలి. కానీ, ఐ యాం పూర్ ఇన్ ఇంగ్లిష్...బట్...యూ నో! ఐ యాం రిచ్ ఇన్ రొమాన్స్. హా..హా..." వికటాట్ట హాసం చేస్తూ, "అందుకే నిన్ననుభవించాలనుకున్నా. కానీ...నువ్వు...నువ్వు.. శీల మంటున్నావ్, సమాజ మంటున్నావ్, స్త్రీ పురుషల కలియిక పవిత్రమంటున్నావ్...శీలాన్ని పోగొట్టుకోడానికి సిద్ధంగా లేనంటున్నావ్. ఇంకా ఏవేవో పెద్ద పెద్ద మాటలు చెబ్తున్నావ్. ఓకే లతా! ఒకటడుగుతాను చెప్పు? నువ్వంటున్న శీలం మన శరీరాల్లో ఎక్కడుంటుందో చెప్పు? అదేమైనా అవయవమా? వస్తువా? పోగొట్టుకోడానికి? ఆకలితో అలమటిస్తూ అనాధవైన నిన్ను ఎవరు ఆదుకున్నారు? నీ శీలమా? సమాజమా? ఎవరు....? నేను కాదా? ఆరోజు నీ క్షుద్బాధను తీర్చిన నేను ఈరోజు నా బాధను తీర్చమని అడిగినందుకు నీతి వాక్యాలు వల్లిస్తున్నావు. ఒక స్త్రీ, ఒక పురుషుడు ఏ బంధం లేకుండా కలిస్తే అపవిత్రం. బంధంతో కలిస్తే పవిత్రమా? ఆ పవిత్రబంధం వాళ్ళ జీవితాంతం కొనసాగడానికి కావాల్సిన భరోసా ఈ సమాజ మిస్తుందా? చెప్పు లతా. నువ్వు చెప్పలేవు. నువ్వే కాదు ఎవరూ చెప్పలేరు. కానీ, నే చెబ్తున్నా విను. ఆ పవిత్రబంధం లేకపోయినా నా తుది శ్వాస వరకు నీకు భద్రత కల్పిస్తానని ఓ హితుడిగా నేనిస్తాను భరోసా. సమ్మతమేనా?" వర్మ తన నటనాప్రతిభతో నాటకాన్ని రక్తి కట్టించాడు. ప్రేక్షకుల హర్షధ్వానాలు మారుమోగాయి.

తన నటనతో ప్రేక్షకుల్ని మంత్రముగ్ధుల్ని చేసిన వర్మ. నలభై ఏళ్ల క్రితం ఇంటినుంచి పారిపోయి ఏమయ్యాడో తెలీని వర్మ. ఈరోజు ఎదురుగా. నా కళ్ళలో నీళ్ళు. అంతరాంతరాల్లో సంతోషం.

"అనంత్ కదూ!" అన్నాడు.

"వర్మవి కదూ!.... ఎన్నాళ్ళయ్యిందిరా నిన్ను చూసి?" ఆప్యాయంగా హత్తుకున్నా. ఇన్నాళ్ళు ఎక్కడున్నావు?ఏం చేసావు? ఎన్నో ప్రశ్నలు నోట్లోనే ఉండిపోయాయి.

వర్మ వెనకాలే ఓ నడి వయసు స్త్రీ, చేతిలో ఎయిర్ బ్యాగుతో బెరుగ్గా, భయంగా చూస్తోంది. ఆమె వాలకం ఎదోలా ఉంది. చవకరకం పాత సిల్కుచీర, ముఖానికి సరిగ్గా అంటని పౌడరు, దువ్వుకున్నా రేగినట్టున్న జుట్టు, బక్కగా ఉండి కొంచెం దైన్యంనిండిన కళ్ళతో వాడిపోయినట్టుంది.

వర్మ జ్ఞాపకాలు నన్ను మళ్ళీ చుట్టేసాయి.....

నర్సాపురం టేలర్ హైస్కూల్లో ఎనిమిదో తరగతి నుంచి మా స్నేహం. వాళ్ళ అమ్మానాన్న ఎక్సిడెంటులో పోయారు. మేనమామ చేరదీసాడు. హైస్కూల్ చదువైన తర్వాత వై ఎన్ కాలేజీలో చేరాం. అక్కడ మాకు రామ్మూర్తి ఫ్రెండయ్యాడు. ముగ్గురం మంచి మిత్రులై పోయాం. రామ్మూర్తి రూము తీసుకుని ఉండేవాడు. కాలేజీలోకి రాంగానే మా వేషభాషల్లోనే కాదు ఆలోచనల్లో కూడా మార్పు వచ్చింది. లాగుల్లోంచి ప్యాంటుల్లోకి వచ్చేసరికి పెద్దవాళ్ళమైపోయిన ఫీలింగ్. వర్మ పెర్సనాలిటి, మాట తీరు నలుగురిలో వాడికో గుర్తింపు తెచ్చాయి. అందగాడైన వర్మ కాలేజీ నాటకాల్లో హీరో. కాలేజి ఉత్తమనటుడుగా వర్మ ప్రతీ సంవత్సరం బహుమతి అందుకునే వాడు.

మా ఊళ్ళో డ్రామా ట్రూపులో చేరి చదువుని నిర్లక్ష్యం చేసే స్థితి కొచ్చాడు. నాటకపోటీలంటూ రాష్ట్రమంతా తిరిగాడు. మంచి రంగస్థలనటుడిగా పేరొచ్చింది. అక్కడితో ఆగితే బాగుండేది. కానీ, సవ్యంగా నడుస్తున్న వాడి జీవితం అడ్డదారిలో పడింది. వనజ.... వర్మతో కల్సి నాటకాలు ఆడే పిల్ల. ఆమె మోజులో పడ్డాడు. వనజకు తండ్రి లేడు, తల్లి గురించి రకరకాలుగా పుకార్లు ఊళ్ళో. నిజమెంతో తెలీదు. వీడి బాగోగులు పట్టించుకోడానికి తల్లిదండ్రి లేరు. కట్టడి చేసే వాళ్ళు లేకపోతే కట్లు తెంచుకున్న కోడెదూడలా తిరిగుతుంది వయసు. వనజతో వర్మ స్నేహం గతి తప్పి, మోహం వైపు దారితీసింది.

ఓ రోజు రాత్రి పదింటికి రామ్మూర్తి రూము కొచ్చాడు వర్మ. ఆ టైములో వాడలా రావడం మాకు కొత్త కాకపోయినా, వాడి వాలకం కొత్తగా అనిపించింది. డ్రామా డైలాగులు మొదలెట్టాడు.

"ఫ్రెండంటే ఎవర్రా?మనసుతో మాట్లాడేవాడే ఫ్రెండంటే. హృదయంలో ఉన్నది దాచుకోకుండా బయటపెట్టాలి. అది బాధైన, బంధమైన, భయమైనా, బాధ్యతైనా, ఆలోచనైనా, ఆవేదనైనా, ప్రేమైనా ద్వేషమైన దాచుకో కూడదురా....పంచుకోవాలి...అలా చేసినోడే ఫ్రెండ్...నేను లక్కీరా. మీలాంటి వాళ్లు ఫ్రెండ్స్ గా దొరకడం నా అదృష్టం. అందుకే నేను మీతో అన్నీ పంచుకుంటా. ఇప్పటివరకూ నా గురించి అంతా చెప్పాను.ఇప్పుడో ముఖ్యమైన విషయం చెబ్తున్నా..నేను ...నేను వనజని ప్రేమిస్తున్నారా.....!" తడబడుతో అన్నాడు.

అదే మొదటిసారి వాడ్నలా చూడ్డం. వర్మ తాగాడు.....!! ప్రేమంటున్నాడు. అదీ వనజతో....!!

వాడి పరిస్థితి చూసి జాలేసింది. నేనూ, రామ్మూర్తి ఏంతో చెప్పాం. ముందు చదువుకుని పైకొస్తే, తర్వాత తనిష్టమొచ్చినట్లు జీవితాన్ని మలుచుకోవచ్చని. మా మాట వినలేదు.

★★★

జ్ఞాపకాల్లోంచి బయటపడి రామ్మూర్తిని పిలిచా. వర్మని చూసి ముందు ఆశ్చర్యపోయి తర్వాత చాలా ఆనంద పడి భార్య సరస్వతికి పరిచయం చేశాడు. "చాలా అలసటగా కనిపిస్తున్నావు. లోపలికి నడు. రూముకెళ్ళి రిఫ్రెష్ అయిరా! తర్వాత తీరుబడిగా మాట్లాడుకుందాం." రూముకి తీసుకెళ్ళాడు.

"కాస్త ఫ్రెషప్ అయ్యివస్తారా..."అని వెళ్ళాడు. వెనకాలే వర్మతో వచ్చినామె వెళ్ళింది.

"వర్మ వాళ్ళావిడ.. సూటుకేసు రైల్లో పోయిందిట. వర్మ పర్సుకూడా అందులోనే ఉందిట. ఆవిడ కట్టుకోడానికి బట్టలేమీ లేవట." వర్మ చెప్పాడని రామ్మూర్తి తన భార్య సరస్వతితో చెబ్తోంటే నేను విన్నాను. సరస్వతి పెట్టుబడి బట్టల్లోంచి ఓ మూడు కొత్తచీరలు తీసి, రెడీమేడ్ బ్లౌజులు తెప్పించి ఇచ్చింది.

అసలు ఇన్నాళ్ళు వర్మ ఎక్కడున్నాడు? వాడితో వచ్చింది పెళ్ళమేనా? నాలో ముసురుకుంటున్న అనుమానాలు. మళ్ళీ సినిమా రీలు గిర్రున తిరిగింది.

ఇంకోరోజు రాత్రి తొమ్మిదింటి కొచ్చాడు. ఈసారి తాగలేదు. వస్తూనే డ్రామా డైలాగులు. " నేను అమితంగా ప్రేమించే నా స్నేహితులారా! ప్రేమరాహిత్య జీవితానికి స్వస్తి చెప్పండి. మీకో ప్రేమకావ్యం చూసే అవకాశమిస్తున్నా. వైజయంతి టాకీసులో రాజేష్ ఖన్నా, షర్మిలాటాగోర్

సినిమా ఆరాధన. ఇవిగో టిక్కెట్లు. అదిగో నా సైకిల్. బయల్దేరండి. మీ రూంకి కుక్కలా నేను కాపలా. మీరెళ్ళి రండి.” తాగినప్పుడే నయం కాసేపు వాగి పడుకునేవాడు. వాడిగోల భరించలేక బయల్దేరిన మాకు రూం దగ్గరలో తచ్చాడుతూ...ఓ ఆడమనిషి. మసకచీకట్లో ఆ మనిషెవరో గుర్తు పట్టలేకపోయా. మర్నాడు వర్మ ఘనకార్యం బయటపడింది. తన శరీర సుఖంకోసం నాటకమాడి మమ్మల్ని మోసం చేసాడు. ఫలితం రామ్మూర్తి రూం ఖాళీ చేయ్యాల్సొచ్చింది. ఆ మనిషి వనజని తర్వాత తెల్సింది. డిగ్రీ మూడో ఏడులోకి వచ్చాం. వర్మ మేనమామ కాలధర్మం చేసాడు. వర్మ చదువుని పూర్తిగా నిర్లక్ష్యం చేసాడు. గ్రూపులోకి కొత్త అమ్మాయి వచ్చింది. వనజతో వ్యవహారం చెడింది. కొత్త అమ్మాయి వలలో పడ్డాడు. కొత్తమ్మాయి పరిచయం కొత్త ఆలోచనలకి దారితీసింది. సినిమా పిచ్చితలకెక్కింది మద్రాసెళ్లి సినిమాల్లో ట్రై చెయ్యాలని అంటూండే వాడు.

ఓ శుభమూర్తాన ఆ కొత్తమ్మాయితో లేచిపోయాడు. ఇంట్లోంచి కొంత డబ్బు, నగలు పట్టుకునిపోయాడు. ఎక్కడికెళ్ళాడో తెలీదు. మద్రాసు వెళ్ళుంటాడు, మోజు తీరాకా వచ్చేస్తాడనుకున్నారు అందరూ. కానీ అలా జరగలేదు. వర్మ రాలేదు. నేనూ,రామ్మూర్తి చాలా బాధపడ్డాం. జీవనయానంలో వాడ్ని మర్చిపోక తప్పలేదు. వాడితో మా బంధం తెగిపోయింది. దాదాపు నలభై ఏళ్ళయ్యింది. మళ్ళీ ఇప్పుడు ఇలా.

★★★

రాత్రి పదయింది. రిసెప్షన్ కొచ్చినవాళ్లు చాలా మంది వెళ్ళిపోయారు. హాలు పలచబడింది. నేనూ, రామ్మూర్తి వర్మకోసం ఎదురుచూస్తున్నాం. రెండు గంటలయింది, ఇంకా రాలేదిమిటా ననుకుంటూంటే వచ్చాడు వర్మ. తెల్లలాల్చీ, పువ్వుల లుంగీతో పూలరంగడులా ఉన్నాడు. “ఏంట్రా? అలా ఉన్నారు?” కుర్చీ లాక్కుని కూర్చున్నాడు నిర్లిప్తంగా. ఇన్నేళ్ళ తర్వాత కల్సుకున్నామనే ఆనందం ఎక్కడా కనబళ్ళేదు వాడి ముఖంలో.

“ఒరేయ్...చిన్నతనంలో కలిసిమెలిసి తిరిగాం. కలిసి చదివాం. నీ గురించి బాధ పడ్డాం. అటువంటిది మాకెవరికి చెప్పకుండా మాయమై పోయావు. ఎక్కడున్నావో, ఏం చేస్తున్నావో తెలీక ఎంత వ్యధకు గురయ్యామో ఆ భగవంతుడికే తెలియాలి. నువ్వసలు బతికున్నావో లేవోనని అనుకున్న రోజులు కూడా ఉన్నాయి. ఒక్క మాట చెప్పరా ఎందుకలా చేసావ్? ఇన్నాళ్ళు ఎక్కడున్నావు, ఏం చేసావు? ఒక్కసారైనా మన ఊరు, మన స్నేహం గుర్తు రాలేదా? ఇప్పుడు కూడా నువ్వొచ్చి రెండు గంటలయ్యింది. నీకోసం ఎదురుచూస్తూ భోజనం కూడా చెయ్యకుండా కూర్చున్నాం. నీకోసం మేమంతా ఎదురుచుస్తూంటే, నువ్వేమో హాయిగా రూములో కూర్చుంటావా? ఆసలెందుకొచ్చావురా ఇక్కడికి....?” దుఃఖాన్ని ఆపుకుంటూ వర్మని కౌగలించుకున్నాను. రామ్మూర్తి మాట్లాడలేదు, నా మాటల్లోని భావంతో ఏకీభవిస్తూన్నట్లుగా వాడి కళ్ళల్లో నీళ్ళు.

జేబులోంచి సిగరెట్టు తీసి అంటిస్తూ నాకేసి చూసాడు. ఆ చూపుల్లో భావం కనపడకుండా కళ్ళముందు పొగ.

“అదేం లేదురా. ప్రయాణ బడలిక. వేడివేడినీళ్ళు పోసుకునేసరికి చిన్న కునుకు పట్టింది. పడుకుండిపోయాను. పదండి భోంచేద్దాం.” చెప్పడానికేం లేదన్నట్టుగా చూసాడు. భోజనం కూడా సరిగ్గా చేయలేదు. ఆవిడ మాత్రం తిండికి మొహం వాచినట్టు తింది. భోజనాలయ్యాక “చాలా అలసటగా ఉందిరా. పడుకోవాలి. ముహూర్తం తెల్లవారుజామున అయిదు గంటలకి కదూ ? సరే అప్పుడు వస్తాను. గుడ్ నైట్.” లుంగీ సవరించుకుంటూ పైకెళ్ళి పోయాడు. తెల్లబోయాం నేనూ, రామ్మూర్తి.

ముహూర్తానికి వాడు రాలేదు. తెల్లారి పదిగంటలకి హడావిడిపడ్తూ వొచ్చి, “సారీరా! తనకి ఒంట్లో బాలేదు. వెళ్ళిపోవాలంటోంది. మరి మేం బయల్దేరతాం.” అన్నాడు.

“అదేంట్రా? అలా అంటావు. ఒంట్లో బావుండకపోతే డాక్టరుకి చూపిద్దాం. ఇప్పటికిప్పుడు బైల్దేరతానంటే ట్రైను గాని, బస్సుగాని ఉండాలిగా. బ్రేక్ఫాస్ట్ కూడా చెయ్యలేదు. ఉండండి.” సరస్వతిని పిలిచి, “సాయంత్రం వరకు ఉండి, రాత్రి బస్సులో వెళ్ళమని ఆవిడికి చెప్పు.” అన్నాడు.

వర్మ అడ్డుబడుతూ, “తను చాలా కొత్తగా ఫీలవుతోంది. నేనెంతో చెప్పాను. కాని వినడం లేదు. ఇక బలవంతం పెట్టకండి. అంతేకాదు మా కంపెనీ వేసిన టెండర్లో ఏదో ప్రోబ్లం వచ్చిందిట. ఇందాకనే ఫోన్ వచ్చింది. నన్ను వెంటనే బయల్దేరి రమ్మని. నేను వెళ్ళకపోతే బావుండదు. ఒంటిగంటకు ఏదో ఫ్లైట్ ఉందిట. దాంట్లో వెళ్తాం. కానీ మీరు చిన్న హెల్ప్ చెయ్యాలి. ఓ ఇరవైవేలు సర్దితే నేను నాగపూర్ వెళ్ళిన వెంటనే పంపిస్తాను. దయచేసి ఆ సహాయం చెయ్యండి. ఆవిడ స్యూట్ కేసులో పెట్టిన నా పర్సు, బ్యాంకు కార్డులు పోయాయికనుక మిమ్మల్ని ఇలా అడుగుతున్నా. క్షమించండి, నా గురించి మీకేం చెప్పకుండా వెళ్ళిపోతున్నా. నా గురించి చెప్పాలంటే ఒక్కరోజు సరిపోదు. త్వరలోనే మీకన్నీ చెబ్తాను. ఇప్పటికింక నన్నేం అడక్కండి.” రెండు చేతులు జోడించి నమస్కారం చేసాడు. మరో నాటకానికి తెర తీసినట్లైంది. నా మొబైల్ నెంబర్, అడ్రస్ తీసుకున్నాడు. వర్మభార్య కొత్తచీరలో

చూడ్డానికి బాగుంది. నిన్న కనిపించిన లోటు ఇప్పుడు ఆమెలో కనిపించడంలేదు. మిగిలిన చీరలు తిరిగి ఇచ్చేయబోతోంటే సరస్వతి వారించి బొట్టు పెట్టి ఆమె చేతిలో తిరిగి పెట్టింది. నాకూ, రామ్మూర్తికి వాడడిగిన ఇరవైవేలు ఇవ్వక తప్పలేదు. ఎలా వచ్చాడో అలాగే వెళ్ళిపోయాడు వర్మ, చేదు జ్ఞాపకాలు మిగిల్చి. ఒక నల్లని మేఘం వర్షించి తన బరువుని తీర్చుకుంది గాని, నేల గుండె చెరువయ్యిందని తెల్సుకోలేక పోయింది...

వాడి ప్రవర్తన చాలా కృతకంగా అనిపించింది. వాడిలో మహానటుడు చావలేదనిపించింది. గుండెల్నిండా బాధ. డబ్బు కోసం నాటకం ఆడాడు. స్నేహం పేరుతొ మోసం చేసాడు. వాణ్నిమరచిపోవాలి. ఓ నిర్ణయానికొచ్చాను.

నెల తర్వాత .... నా నిర్ణయాన్ని వెక్కిరిస్తూ...వర్మనుంచి ఉత్తరం.

ప్రియమైన అనంత్,

మీ మనస్సుల్లో, మీ జ్ఞాపకాల్లో ఎప్పుడో చచ్చిపోయిన నేను, ఉరుములేని పిడుగులా ఊడిపడేసరికి మీలో ఉప్పొంగిన ఆనందంచూసి చచ్చిపోవాలనిపించింది. వ్యామోహాలకి దగ్గరై, స్నేహానికి దూరమైన నేను జీవితంలో మిమ్మల్ని మళ్ళీ కలుస్తాననుకోలేదు. మిమ్మల్ని చూడాలనే ఆశ, నే పోగొట్టుకున్న స్నేహాన్ని తిరిగిపొందాలనే ఆశ. నా ఆశ ఫలించింది. మీరిద్దరూ హైదరాబాదులో ఉన్నారని, రామ్మూర్తి కొడుకు పెళ్ళని తెల్సింది. కాలంతో కరిగిపోయిందేది తిరిగిరాదనుకున్న నేను, ఎప్పటికి కరిగిపోని మీ స్నేహం నాకోసం కళ్ళల్లో ఒత్తులేసుకుని మరీ చూస్తోందని, దశాబ్దాలపాటు దూరమైపోయిన స్నేహితుణ్ణి అక్కున చేర్చుకుని ఆదరిస్తుందని ఊహించలేదు. నా మౌనం, నా ప్రవర్తన మీకు బాధ కల్గించిందని నాకు తెల్సు. నన్ను గురించి తెల్సుకోవలనుకున్నారు. నేను అబద్దాన్ని.....కాదు.... ముసుగేసుకున్ననిజాన్ని.

స్త్రీ నా మొదటి వ్యామోహం. సాలెగూడులో చిక్కుకున్న పురుగులా ఆ వ్యామోహంలో పడి సర్వం కోల్పోయాను. నాదనుకున్నదేది నాకు మిగల్లేదు, ఆకలి తప్ప. దాన్ని ఎదిరించే శక్తి లేక ప్రాణాన్ని, మానాన్ని అమ్ముకుని బతుకు మీద ఆశతో ఎన్నో చేశాను. నామీద నాకే అసహ్యం పుట్టేలా ప్రవర్తించాను. ఎక్కడెక్కడో తిరిగాను. చివరిగా మిమ్మల్ని కలవాలని బయల్దేరాను. స్టేషన్ దగ్గర తారసిల్లింది మంజుల. మళ్ళీ కోరిక చెలరేగింది. నాకు సుఖం కావాలి. ఆమెకు ఆకలి తీరాలి. రెండిటికి డబ్బు కావాలి. లాడ్జి ఖర్చు, పోలీసుల భయం లేకుండా ఇద్దరి అవసరాలు తీరాలి. అందుకే పెళ్ళాంగా ఆమెను పెళ్లి మండపానికి తీసుకొచ్చాను. నేనంటే అసహ్యమేస్తోంది కదూ? బలహీనతలకు లొంగి జీవితాన్ని నాశనం చేసుకున్నవాణ్ని. అంతకన్నా మంచి ఆలోచనలు ఎలా వస్తాయి? మంజుల నా దృష్టిలో ఓ బజారు స్త్రీ. కట్టుకోడానికి వంటి మీదున్న బట్ట తప్ప ఇంకో బట్టలేక, ఆకలితో అలమటిస్తూ, నా ఆకలి తీర్చడానికి సిద్ధపడ్డ స్త్రీ. అలాంటి నిర్భాగురాలు ఆ రాత్రి నా దృక్పథాన్ని మార్చేసింది. ఊహించని గౌరవం, ఆదరణ, కొత్త చీరలు, కడుపు నిండా విందుభోజనం మీద్వారా లభించేసరికి ఉద్వేగం ఆపుకోలేక, అందుకు కారణమైన నన్ను తన కన్నీటితో అభిషేకించి, తన దీనగాథను వినిపించింది. చేనేత కార్మికుడైన భర్త అప్పులతో ఆత్మహత్య చేసుకుంటే, కన్నకొడుకును వెట్టిచాకిరి కోసం అప్పిచ్చిన షావుకారు తీసుకుపోతే, ఏమీ చేయలేని అశక్తత... పదమూడేళ్ళ కొడుకును విముక్తి చేయడానికి ఇరవైవేలు కావాలి. ఆదుకునే ఆపన్న హస్తం ఎదురుపడక, ఆకలిబాధని తాళలేక పడుపువృత్తిలోకి నెట్టబడింది. ఆమె కన్నీటిగాథ కామం కూరుకుపోయిన నా కళ్ళను తెరిపించింది. ఆరాత్రి జీవితంలో మొదటిసారి మనసుతో ఆలోచించాను. ఆమె కొడుకుని వెట్టిచాకిరి నుంచి విడిపించాలి. ఎలాగైనా ఇరవైవేలు సంపాదించాలి. ఎలా...? తాను దూర కంత లేదు మెడకో డోలన్నట్టు, ఏ ఆలంబనా లేని నేను అంత సొమ్ము ఎక్కడ్నించి తేవాలి? రాత్రంతా నన్ను వేధించిన సమస్య. పరిష్కారంగా మీ బలమైన స్నేహబంధం నేనున్నానంటూ నా ముందు నిలిచింది. ఆ బంధంతో ఒక జీవితాన్ని నిలబెట్టగలననే ఆశ చిగురించింది. అందుకే మిమ్మల్ని మోసం చేయడానికి కూడా వెనకాడలేదు. మీ దగ్గర తీసుకున్న డబ్బుతో ఆమె కొడుకుని విడిపించినప్పుడు ఆమె కళ్ళల్లో కనిపించిన కృతజ్ఞతాభావానికి నా కళ్ళల్లో జలజలా నీరు. అంతవరకూ నే చేసిన పాపపు పనులకు ప్రక్షాళన జరిగిన అనుభవం. పాపపంకిలమైన నా జీవితానికి అదో అనిర్వచనీయమైన అనుభూతి. నేను ఒక నాటకంలో శీలం గురించి చులకనగా మాట్లాడుతాను. కానీ శీలమంటే సినిమా డైలాగు కాదని, అదొక ఔన్నత్యమని తెల్సుకున్నాను. విధివంచితురాలై తన ఔన్నత్యాన్ని కోల్పోయిన స్త్రీకి దాన్ని తిరిగి ఇవ్వలేనన్న నిజాన్ని పక్కకు పెడ్తే, మళ్ళీ ఆమె ఆ రొంపిలోకి వెళ్ళకుండా ఆపగలిగే స్థితిని కల్పించాలను కున్నాను. తోడూనీడ నేనై ఆమె జీవితానికి భరోసాగా నిలవాలనుకున్నాను. నా ఆశయం ఉన్నతమైనదో కాదో తెలీదు గానీ మీరు చేసిన ధన సహాయం మాత్రం నన్ను ఓ ఉన్నతుడుగా నిలబెట్టింది. జీవితం చాలా చిన్నది. కానీ దాన్ని ఎలా ఉపయోగించుకోవాలో తెలిస్తే చాలా నిడివైందన్న నిజం తెల్సుకున్నా. నేను చెడిపోయినా, జీవితంలో ఓడిపోయినా, మీ డబ్బును తిరిగి ఇవ్వలేక పోయినా, ఒక మంచి పని చేసాననే తృప్తి మిగిలింది. నన్ను మీరేమనుకున్నా పర్వాలేదు. నువ్వన్నావు

జ్ఞాపకముందా నువ్వసలు బతికున్నవో లేవోనని అనుకున్న రోజులు కూడా ఉన్నాయని. ఆ భావనని అలాగే ఉండనీయండి. నేను లేననే అనుకోండి. కానీ...మన స్నేహం ఎప్పటికీ అలానే ఉంటుందన్న నమ్మకంతో మీ బాల్య స్నేహితుడుగా శెలవు తీసుకుంటున్న... మీ వర్మ.

స్థాణువునైపోయాను. నేననుకున్నట్టు వర్మ నటించలేదు. నేనే సామాన్యప్రేక్షకుడి స్థాయిని మించి ప్రతిస్పందించా నేమో? అర్థమయ్యింది. మరి నాకర్థం కాని విషయం.....??

వాడు హితుడా.....? వ్యామోహితుడా......?

ఆలోచనలకందని ఎత్తులో వర్మ....ఏదీ తేల్చుకోలేని సందిగ్ధంతో కిందకి జారిపోతూ.... నేను...!!!

★★★

Click here to share your comments on this story